

Nr. van het arrest

Nr. Corr. Folio

Nr. 2006 CV 228 van het parket

Nr. van de griffie

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In aanwezigheid van het Openbaar Ministerie de zaak van :

HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN
met burelen te

eiser tot herstel,
vertegenwoordigd door meester , loco meester
beiden advocaat aan de balie van

tegen :

geboren te op
wonende te
beklaagde,
vertegenwoordigd door meester advocaat aan de balie van

Beklaagd van : te

Bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 der wet van 22 december 1970, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen , als eigenaar die de opstelling van een vaste of een verplaatsbare inrichting heeft toegestaan of gedoogd, en die tot de werken opdracht heeft gegeven op het onroerend goed gelegen te gekadastreerd als met een globale oppervlakte van 8115 m2, eigendom van de hierna vermelde werken in art. 44 omschreven;

A. tussen 1 maart 1990 en 15 mei 1990 te hebben uitgevoerd, nl. Een dak in kunststof golfplaten, gesteund op metalen palen te hebben aangebracht aan een stal, evenals de binneninrichting ervan gedeeltelijk veranderd te hebben;

B. van dan af tot 3 januari 1996 de volledige stal te hebben in stand gehouden.

Gezien het bewijs van overschrijving van de daavaarding van beklaagde door de bewaarder der hypotheken kantoor te d.d. 18/4/1996

Gezien het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 7 december 1998;

Gezien het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 4 januari 2006;

Gezien het arrest van het Hof van Cassatie van 30 mei 2006;

Gehoord het verslag van voorzitter

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de eiser tot herstel in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester

Gehoord de beklaagde in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester

Gelet op de conclusies en stukken van partijen.

Bij arrest d.d. 30 mei 2006 van het Hof van Cassatie werd het arrest van het hof van beroep te Antwerpen d.d. 4 januari 2006 vernietigd waarin uitdrukkelijk bepaald werd nopens de omvang van de cassatie dat "de vernietiging van de beslissing over de strafvordering brengt de vernietiging mee van de beslissing over de herstellvordering die de appelrechters op dezelfde onwettigheid laten steunen" en dat "de zaak verwezen werd naar het hof van beroep te Brussel voor verdere beoordeling van de herstellvordering".

Het arrest van het hof van beroep te Antwerpen werd vernietigd omdat daarin werd vastgesteld dat de verjaring van de strafvordering nog niet bereikt werd daar waar het Hof van Cassatie oordeelde dat de verjaringstermijn verstreek op 26 april 2004 om 24 uur en oordeelde in de motieven van het arrest dat "de verjaring van de strafvordering reeds bereikt was op het ogenblik waarop de zaak werd ingeleid voor de correctionele kamer van het hof van beroep op 16 maart 2005".

is in 1988 eigenaar geworden van een vakantieverblijf en een bos op een onroerend goed gelegen aan kadastraal gekend onder

Het hof wijst op het feit dat uit de stukken blijkt dat de paardenstal gelegen is op het onroerend goed met de kadastrale omschrijving : in plaats van 4⁵ zoals verkeerdelijk in de dagvaarding vermeld. Dit aspect van de tenlastelegging dient verbeterd te worden.

Het gewestplan dat bij Koninklijk Besluit d.d. 30 september 1977 werd vastgesteld, heeft de percelen opgenomen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Bij aanvankelijk proces-verbaal d.d. 14 mei 1990 werd door de politiecommissaris vastgesteld dat er aan een bestaande stal verbouwingswerken werden uitgevoerd zonder dat hiervoor een bouwvergunning werd aangevraagd. Er werd vastgesteld dat de bestaande stal voorzien werd van een nieuw dak gesteund op metalen palen die links en rechts van de bestaande stal werden opgericht waardoor de stal één meter breder was dan voorheen. Ook werd de binneninrichting gedeeltelijk veranderd en het dak, dat aanvankelijk met dakpannen was uitgerust, bestond uit kunststof golfplaten.

verklaarde op dezelfde dag dat de stal naar aanleiding van de laatste storm zwaar was beschadigd en dat hij deze, in eigen beheer en hij had geen architect of aannemer aangesproken, gerenoveerd had door een gedeelte af te breken en bij de heropbouw een weinig uit te breiden. Hij had een nieuw dak in kunststof golfplaten aangebracht in vervanging van het pannendak.

Er werd dan een regularisatievergunning ingediend op 22 januari 1991 die bij beslissing van 26 juni 1991 van het college van burgemeester en schepenen geweigerd werd.

Bij Ministerieel Besluit d.d. 19 januari 1994 werd de regularisatievergunning geweigerd.

Bij brief van 29 augustus 1991 aan de procureur des Konings vorderde de gemachtigde ambtenaar het herstel van de plaats in de vorige staat door het slopen van de wederrechtelijke gebouwde paardenstal.

Volgens dit schrijven was het onroerend goed conform het gewestplan (K.B. 30 september 1977) gelegen in natuurgebied "R" met wetenschappelijke waarde en in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Ter verantwoording van de herstellvordering riep de gemachtigde ambtenaar de ligging van de percelen in natuurgebied met wetenschappelijke waarde in, waarin enkel handelingen en werken zijn toegestaan welke nodig waren voor de bescherming van het gebied en alwaar het bouwen van een paardenstal niet kon aanvaard worden.

Bij brief d.d. 22 januari 1992 aan de heer politiecommissaris met hoofding van de en onderschreven door de burgemeester en secretaris van werd medegedeeld dat het college van burgemeester en schepenen in haar zitting van 13 januari ll. had beslist dat de plaats in de vorige toestand diende te herstellen en te voorzien in de uitvoering van het vonnis van 1976.

Op 27 januari 1992 werd een proces-verbaal d.d. 25 januari 1992 overgemaakt aan de procureur des Konings waarin verwezen wordt naar de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van d.d. 13 januari 1992 dat de plaats in de vorige toestand diende te herstellen in uitvoering van het vonnis van 1976 en werd kopie van de voorgaande brief van het college gevoegd.

Bij brief d.d. 21 november 1995 bevestigde de gemachtigde ambtenaar de door hem gevorderde herstellvordering en vorderde bijkomende een dwangsom van 1.000 bef. per dag vertraging.

werd bij exploit d.d. 15 april 1996, overgeschreven op het hypotheekkantoor d.d. 18 april 1996 gedagvaard voor de correctionele rechtbank van Antwerpen.

Hij werd vervolgd om :

- A. tussen 1 maart 1990 en 15 mei 1990 de volgende werken te hebben uitgevoerd zonder voorafgaandelijke schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen : een dak in kunststof golfplaten, gesteund op metalen palen, te hebben aangebracht aan een stal, evenals de binneninrichting ervan gedeeltelijk gewijzigd te hebben;
- B. van dan af tot 3 januari 1996 de volledige stal te hebben in stand gehouden.

Bij brief d.d. 16 oktober 1998 aan de heer procureur des Konings deelde de gemachtigde ambtenaar mede dat het desbetreffend perceel wel grensde aan het natuurgebied met wetenschappelijke waarde maar er niet in lag en dat het volledig gelegen was in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Bij vonnis d.d. 7 december 1998 heeft de eerste rechter veroordeeld uit hoofde van tenlastelegging sub A en B verenigd tot een geldboete en beval hij het gevorderde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door het slopen van de kwetsieuze paardenstal binnen een termijn van zes maanden na het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis en onder verbeurte van een dwangsom van 1.000 bef. per dag vertraging.

Tegen alle beschikkingen van dit vonnis heeft de beklaagde hoger beroep ingesteld op 17 december 1998 gevolgd door het hoger beroep van het openbaar ministerie op 18 december 1998.

Het arrest d.d. 4 januari 2006 van het hof van beroep te Antwerpen werd vernietigd bij bovenvermeld arrest van het Hof van Cassatie om de hierboven uiteengezette redenen en de zaak werd voor verdere behandeling van de herstellvordering verwezen naar dit hof.

Het staat vast dat de herstellvordering als accessorium van de strafvordering, teneinde ontvankelijk te zijn, tijdig bij de strafrechter dient aanhangig gemaakt te zijn.

Dit impliceert dat op het ogenblik dat de herstellvordering werd ingesteld een ontvankelijke strafvordering bestond en dat deze strafvordering samen met de herstellvordering of voorafgaandelijk aan de herstellvordering voor het vonnisgerecht aanhangig gemaakt werd als drager van de herstellvordering.

De herstellvordering van de gemachtigde ambtenaar werd aan de procureur des Konings gericht bij schrijven d.d. 29 augustus 1991 wat zeker tijdig was in de zin dat deze gedragen werd door een ontvankelijke strafvordering.

Ook het college van burgemeester en schepenen heeft tijdig een herstellvordering ingediend.

Zowel de herstellvordering van de gemachtigde ambtenaar als deze van het college van burgemeester en schepenen werd, samen met de strafvordering, voor de correctionele rechtbank van Antwerpen gebracht bij dagvaardingsexploot d.d. 15 april 1996 voor de zitting van 22 mei 1996 vermits op dat ogenblik de strafrechter kennis kreeg van deze herstellvorderingen.

Daarenboven was, op het ogenblik dat de herstellvorderingen bij het vonnisgerecht werd ingeleid, het misdrijf van instandhouding nog strafbaar zodat er toen nog samenloop (art. 65 Sw.) was met het misdrijf van oprichting – uitvoering van werken. Op dat ogenblik was noch het oprichtingsmisdrijf, noch het instandhoudingsmisdrijf verjaard zodat de herstellvorderingen, in de mate dat zij gesteund worden op het oprichtingsmisdrijf, tijdig werden ingesteld (art. 7.7.4 VCRO en 26 V.T.Sv.)

Er dient bovendien op gewezen te worden dat inzake het landschappelijk waardevol agrarisch gebied tot 1 september 2009 nog ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art. 6.1.1, derde lid VCRO was.

Dit is een agrarisch gebied waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen.

Sedert 1 september 2009 is het onder de tenlastelegging sub B ten laste gelegde niet meer strafbaar.

De opheffing van de strafbaarstelling van het ten laste gelegde instandhoudingsmisdrijf, na het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering gevat werd, brengt mee dat de verwezene voor het instandhoudingsmisdrijf sub B van rechtsvervolging dient ontslagen te worden, maar niet dat voor de ontvankelijkheid van de herstellvordering en de strafvordering geen rekening met de voormelde samenhang mag gehouden worden.

Vermits het hof bevoegd is om uitspraak te doen over de herstellvordering blijft deze bestaan zolang de rechter er geen uitspraak heeft over gedaan (Cass. 22 februari 2005 www.cass.be).

In de toenmalige wet was geen formalisme voorzien wat betreft het instellen van de herstellvordering maar het volstond dat de bevoegde overheid haar wil duidelijk te kennen gaf wat meestal gebeurde tijdens het vooronderzoek middels een gewone brief gericht aan de bevoegde procureur des Konings.

Het feit dat dit laatste inzake via de politiecommissaris aan de procureur gebeurde, doet daaraan geen afbreuk. Het college van burgemeester en schepenen heeft in de voormelde brief d.d. 22 januari 1992 duidelijk gesteld dat de plaats in haar vorige toestand diende te herstellen en te voorzien in de uitvoering van het vonnis van 1976.

Deze herstellvordering werd op 27 januari 1992 overgemaakt aan de procureur des Konings.

Het feit dat die beslissing van het college d.d. 13 januari 1992 niet gevoegd werd, doet evenmin afbreuk aan het ontvankelijk karakter ervan en was ook geen formele vereiste.

Door de vermelding dat het college beslist had dat de plaats in de vorige toestand diende te herstellen werd duidelijk gevorderd dat de stal diende afgebroken te worden nu "het herstel in de vorige toestand" dient ingevuld te worden als de sloping van het onwettig uitgevoerde bouwwerk.

Door de toevoeging in dezelfde brief van 22 januari 1992 van de woorden "en te voorzien in de uitvoering van het vonnis van 1976" werd tevens duidelijk verwezen naar het feit dat de afbraak gevorderd werd.

Ten onrechte stelt de verwezene nu dat door hiernaar te verwijzen de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen in zijnen hoofde enkel kan gesteund zijn op een instandhoudingsmisdrijf, nu dit geenszins expliciet gestipuleerd werd in dit schrijven.

Ook ten onrechte stelt de verwezene dat hij inzake niet vervolgd werd voor een oprichtingsmisdrijf van de stal maar enkel voor het wederrechtelijk aanbrengen van een dak in golfplaten.

Het staat vast dat de beklaagde vervolgd werd voor het uitvoeren van wederrechtelijke werken aan de stal, meer bepaald : een dak in kunststof golfplaten, gesteund op metalen palen, te hebben aangebracht aan een stal, evenals de binneninrichting ervan gedeeltelijk gewijzigd te hebben.

Ook in het geval het misdrijf van oprichting nu vervallen is door verjaring, zoals definitief vastgesteld door het Hof van Cassatie, kan de herstellvordering nog geënt worden op dit verjaarde misdrijf.

Teneinde die vordering tot herstel te kunnen gegrond verklaren, dient het hof wel vast te stellen dat het misdrijf, waarop de herstellvordering geënt wordt, bewezen is in hoofde van de verwezene en dat dit misdrijf een toereikende grond tot herstel uitmaakt.

Dit feit van oprichting op zich werd nooit betwist door de verwezene. Hij heeft zelf verklaard een deel van de stal te hebben afgebroken en heropgebouwd en een dak met golfplaten te hebben geplaatst ter vervanging van het pannendak.

Aldus heeft de verwezene wel degelijk een oprichtingsmisdrijf begaan : hij heeft een deel van de stal, meer bepaald het dak, afgebroken en vervangen door een ander soort dak, steunend op metalen palen.

Inzake wijst het hof op de vaststelling dat de feiten van het oprichtingsmisdrijf, zoals omschreven in de tenlastelegging sub A, op heden strafbaar wordt gesteld conform art. 4.2.1.1°.a en 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO genoemd).

Het wordt geenszins op zich betwist door de verwezene dat de herstellvordering, in zoverre geënt op een oprichtingsmisdrijf, niet meer gegrond kan verklaard worden.

Ten onrechte roept de verwezene hier met betrekking tot de herstellvordering het non bis in idem beginsel in omdat er in 1974 ten aanzien van zijn stiefvader door de correctionele rechtbank van Antwerpen eveneens het herstel werd bevolen nopens de toen reeds bestaande stal.

De verwezene heeft echter zelf een oprichtingsinbreuk begaan, waardoor de stal gewijzigd werd en deze niet meer hetzelfde voorwerp is als deze van het vonnis d.d. 1974, en die de basis kan zijn voor het gegrond verklaren van een herstellvordering.

Anders ware geweest indien men ten aanzien van de verwezene, op grond van het door zijn stiefvader vroeger begane oprichtingsmisdrijf, opnieuw het herstel van de vroegere stal zou vorderen, wat echter niet het geval is.

Inzake heeft de huidige herstellvordering als voorwerp de stal in zijn huidige vorm, zoals gewijzigd door de verwezene, en als oorzaak het door de verwezene begane oprichtingsmisdrijf.

Er is dan ook geen sprake van enige schending van het gezag van gewijsde van het voormeld vonnis van 1974.

Ten onrechte verwijst de verwezene naar de bijzondere motiveringsplicht van de herstellvordering zoals deze voorzien is in het DRO van 1999 en in het VCRO van 2009 nu de naleving van de motiveringsverplichting dient geapprecieerd te worden op het ogenblik dat de herstellvordering werd ingesteld (en eventueel later werd aangevuld) en deze wetgeving op het ogenblik van het formuleren van de herstellvordering nog niet van kracht was.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur verwijst hier terecht naar de Memorie van Toelichting (Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 253 – voetnoot 365) alwaar gesteld werd dat de herstellvordering geen bestuurshandeling is in de zin van de formele motiveringswet van 29 juni 1991 nu de herstellvordering op zichzelf geen rechtsgevolgen sorteert maar onlosmakelijk deel uitmaakt van de procedure wat impliceert dat die wet niet van toepassing kan zijn (zie Cass. 10 juni 2005, www.cass.be).

Wat de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur betreft, dient gewezen te worden op het feit dat in deze wel een uitdrukkelijke motivering werd vermeld, meer bepaald het feit dat het onroerend goed gelegen was in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, zij het deels, en deels in natuurgebied R met wetenschappelijke waarde. Het feit dat nadien werd teruggekomen op de motivering van de ligging in natuurgebied doet geen afbreuk aan de vermelding van de ligging in landschappelijk waardevol gebied.

De vraag is dan of dat motief voldoende draagkrachtig en dus afdoende is.

De materiële motieven moeten inzake niet uitgebreid zijn want de enige bedoeling van de gewestelijke ambtenaar, nu stedenbouwkundige inspecteur, blijkt te zijn dat de overtreder zich conformeert aan de bestemming van een bepaald gebied en dat is immers datgene wat strookt met de goede ruimtelijke ordening, dus het opleggen om zich daaraan te conformeren is niets anders dan de goede ruimtelijke ordening opleggen.

Deze motivering van de herstellvordering inzake is wel degelijk afdoende.

Wat de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen betreft, werd oorspronkelijk, bij het nemen van de beslissing daartoe, geen motivering gevoegd.

De motieven kunnen blijken uit de feitelijke gegevens van het gerechtelijk dossier, zonder als dusdanig in de akte te zijn uitgedrukt.

De motieven van de herstellvordering kunnen ook hangende het geding in conclusie of via een schrijven aan het openbaar ministerie worden uiteengezet nu deze herstellvordering deel uitmaakt van de procedure.

~~Bij conclusie zoals neergelegd ter griffie van het hof d.d. 31 maart 2011, en waarnaar uitdrukkelijk ter zitting van het hof d.d. 3 oktober 2011 verwezen werd, werden de motieven voor de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen uiteengezet zodat deze wel degelijk gemotiveerd werd.~~

Terecht stelt de verwezene, die de wettigheid van de herstellvorderingen zoals die voorliggen aanvecht, dat het hof in het bijzonder dient na te gaan of de gevorderde herstellvorderingen niet kennelijk onredelijk zijn.

De rechter moet afwegen of geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, dit onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.

Deze herstellvorderingen zijn noch onwettig, noch kennelijk onredelijk.

De herstellvorderingen werden beslist door de bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften.

De feitelijke en juridische grondslag van de herstellvorderingen is niet betwistbaar : de constructie is gebouwd zonder voorafgaandelijke schriftelijke vergunning in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied en dit is op zich een afdoende motivering (in dezelfde zin: Cass. 6 juni 2006, Cass. 4 december 2001, R.W. 2001-02, 1353, conclusie advocaat-generaal

Daarenboven stelt het college van burgemeester en schepenen terecht dat het inzake geen agrarisch of para-agrarisch bedrijf noch een hobbystal betreft. De verwezene opperde zelf dat hij deze stal van 15m op 13m gebruikt om paarden te fokken en als observatieruimte in het kader van zijn veeartsenpraktijk.

Aldus kon verwezene zich geenszins beroepen op de door hem uitgevoerde vervulling van de voorwaarden voorzien in Omzendbrief RO/2002/01 als hobbystal.

De herstellvordering moet niet negatief gemotiveerd worden (Cass. 16 december 2003, T.R.O.S 2004, 229).

Het hof is van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur en deze van het college van burgemeester en schepenen, de herstellvorderingen die uit de afbraak van de

stal bestaan niet steunen op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door de uitvoering van de gevorderde werken weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit.

Noch het belang dat de gevolgen van het herstel voor de beklagde kan hebben, noch het tijdsverloop doen afbreuk aan de interne wettigheid van de herstellvorderingen.

Het zijn evenmin elementen die de herstellvorderingen zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwendung (zie Cass. 3 maart 2004,

Het blijkt niet dat deze vorderingen werd genomen met miskening van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of zorgvuldigheidsbeginsel, zij strookt integendeel met de wet.

De finaliteit van de herstellvorderingen is het herstel van de door de bouwinbreuk verstoorde legaliteit zodat zij eerst zonder voorwerp wordt nadat dit herstel daadwerkelijk een feit is ofwel door het supprimeren van de wederrechtelijke gevolgen van de inbreuk ofwel door het uitvoeren van de werken conform een bekomen regularisatievergunning, die inzake (tot op heden) niet bekomen werd. De verwezene toont niet concreet aan dat het evenredigheidsbeginsel geschonden werd.

Het klimaat van ongelijkheid inzake stedenbouw wordt evenmin aangetoond. De verwezene somt percelen op alwaar volgens hem villa's gebouwd werden zonder dat vaststaat dat deze in de onmiddellijke omgeving van de paardenstal staan.

De verwezene toont geenszins aan dat in de onmiddellijke omgeving, eveneens gelegen zijnde in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, een zelfde aard van inbreuken gedoogd werd of van constructie vergund werd.

Hierbij verwijst het college van burgemeester en schepenen terecht naar luchtfoto's (stuk 5 dossier college) waaruit blijkt dat, naast de vergunde villa en het zomerhuisje het inzake een structureel onaangetaast agrarisch gebied betreft.

De herstellvorderingen beantwoorden tevens aan de wettelijke vereiste van art. 6.1.41 VCRO, meer bepaald nu vaststaat dat de constructie in strijd is met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen.

Aan het hof komt enkel een marginale toetsingsbevoegdheid over de opportuniteit van het gevorderde herstel toe (in dezelfde zin. o.m.: Grondwettelijk Hof nr. 1 maart 2005; Cass. 15 juni 2004, en R.v.St., B.v.b.a. G., nr. 2 april 2004).

Het staat vast dat de redelijke termijn, zoals vermeld in artikel 6 al. 1 E.V.R.M. te dezen overschreden werd.

Dit is het geval omwille van de termijn die, zonder dat dit vereist was voor een goede en eerlijke rechtsbedeling, verliep tussen het arrest van het Hof van Cassatie d.d. 30 mei 2006 en de uiteindelijke behandeling van de zaak door het hof van beroep op 3 oktober 2011, behalve wat de periode van 26 oktober 2011 tot 3 oktober 2011 betreft waarvan het verloop enkel en alleen te wijten is aan de beide inzake zijnde partijen zelf om de zaak in staat te stellen.

Uit art. 21 ter, tweede lid Sv. volgt dat de strafrechter, ook bij vaststelling dat de redelijke termijn van de strafvordering is geschonden, de dader moet veroordelen tot teruggave zo daartoe aanleiding bestaat.

Dit geldt evenzeer voor de maatregel van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand die, zoals de teruggave, strekt tot het herstel van de toestand vóór het misdrijf.

De noodzaak om de goede ruimtelijke ordening te handhaven en waar nodig te herstellen biedt, wegens de aard zelf van de herstellvordering die ertoe strekt de gevolgen van het misdrijf ongedaan te maken, geen ruimte tot mildering van de op te leggen herstelmaatregel om redenen die enkel de persoonlijkheid van de dader betreffen en onverenigbaar zijn met de doelstellingen van de wet.

De noodzaak van een passend herstel wegens de overschrijding van de redelijke termijn wordt daarenboven beïnvloed door de omstandigheid dat de betrokkene in afwachting van de uitspraak langdurig voordeel heeft kunnen halen uit de door hemzelf gecreëerde toestand.

Teneinde te voldoen aan het bepaalde in de artikelen 6.1 en 13 E.V.R.M. kan de strafrechter, binnen de bevoegdheden die artikel 149, §1 Stedenbouwdecreet 1999 hem toekent, en onverminderd de door hem te verrichten legaliteitstoets krachtens artikel 159 Grondwet, zich ertoe beperken als passend herstel enkel de overschrijding van de redelijke termijn op authentieke wijze vast te stellen (zie Cass. 25 januari 2011 ,

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gelet op de in het bestreden vonnis door de eerste rechter aangehaalde wetsartikelen, alsook de artikelen :

- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;
- 6 E.V.R.M.;
- 84 Hypotheekwet;
- 6.2.2 derde lid VCRO.

Rechtsprekend binnen de perken van de cassatie:

Stelt de overschrijding van de redelijke termijn met betrekking tot de herstellvorderingen vast;

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw rechtsprekend :

~~Beeft op vordering van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur en op vordering van het College van Burgemeester en Schepenen van~~ het
herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door :
de afbraak van de integrale stal gelegen op het perceel gelegen te aan
gekadaastreerd als

Zegt voor recht dat op vordering van het College van Burgemeester en Schepenen van door de veroordeelde een dwangsom van 125 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel verschuldigd is, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van **ZES MAANDEN** vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden;

Beveelt dat, voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn, de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur en het College van Burgemeester en Schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen bepaald is in artikel 6.1.46 VCRO.

Veroordeelt in de kosten na cassatie begroot op 52,47 euro.

Verstaat dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de Hypotheekwet;

Zegt voor recht dat dit arrest zal worden ingeschreven in het register van de vergunningen van overeenkomstig art. 6.2.2 derde lid VCRO.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 7 november 2011, waar aanwezig waren.:

raadsheer d.d. voorzitter,
raadsheer,
plaatsvervangend raadsheer,
advocaat-generaal,
griffier.